

Η μάνα και τα τέσσερα παιδιά της

Κόκκινη κλωστή δεμένη,
στην ανέμη τυλιγμένη,
δώσ' της κλώτσο να γυρίσει,
παραμύθι ν' αρχινίσει.

Παραμύθι μύθι μύθι,
το κουκί και το ρεβύθι,
εμαλώνανε στη βρύση.
Πέρασε και η φακή
και τα βάζει φυλακή.
Μα η φάβα της φωνάζει:
”Φακή, βγάλτα, δεν πειράζει.”

...Καλησπέρα πρύμα πλώρα
με τα παλικάρια όλα.
Καλησπέρα νοικοκύρη,
τίμιε караβοκύρη.

Μια φορά κι ένα ζαμάνι
είχαν οι Τούρκοι ραμαζάνι
κι οι Ρωμιοί Πάσκα
κι οι Εβραίοι Φάσκα.

Ψώματα κι αλήθεια
ετσά 'ν' τα παραμύθια.

Παραμύθι μύθαρος,
η κοιλιά σας πίθαρος.

Κι ετρώγαν κι επίναν
κι εψοφούσαν απ' την πείνα...

Η ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

(Παραδοσιακό παραμύθι από την
περιοχή της Λάρισας)

Μια φορά κι έναν καιρό στα
πολύ παλιά χρόνια ζούσε μια
μάννα με τα τέσσερα παιδιά
της: Τη χελώνα, το
Σκαντζόχοιρο, την Αράχνη και
τη Μέλισσα.

Ο πατέρας τους είχε πεθάνει
όταν τα παιδιά ήταν μικρά και
όλες οι φροντίδες έπεσαν στη
μάνα τους. Από τότε αυτή ήταν
και μάνα και πατέρας. Για να τα
αναθρέψει και να τα μεγαλώσει
δούλεψε πολύ σκληρά. Τη νύχτα
έκανε μέρα.

Έτσι δεν τους έλειψε
τίποτα.....

Όταν ήρθε η ώρα τους τα
παιδιά παντρεύτηκαν και πήγαν
στο δικό τους σπίτι και άνοιξαν
δικό τους νοικοκυριό.

Η
μάνα τους ζούσε πια μόνη της,
ευχαριστημένη και
ικανοποιημένη που έστω και με
χίλια βάσανα, πέτυχε να

μεγαλώσει και να
αποκαταστήσει τα παιδιά της.

Είχε γεράσει πια.Κάποτε
αρρώστησε βαριά και κατάλαβε
πως πλησίαζε το τέλος της.

Ήθελε όμως, την τελευταία στιγμή να βρίσκεται πλάι της κάποιο από τα παιδιά της, που τόσο κουράστηκε γι' αυτά, να της κλείσει τα μάτια. Καλεί κοντά της ένα γειτονόπουλο που συχνά της έκανε θελήματα και του λέει:

-Πήγαινε παιδάκι μου στη μεγάλη θυγατέρα μου τη Χελώνα και πες της πως είμαι άρρωστη βαριά και θέλω να τη δω.

Ξεκινάει και πάει το παιδάκι στο σπίτι της Χελώνας και φωνάζει:

.Θεια-

Χελώνα, Θεια-Χελώνα!

Βγαίνει η Χελώνα στην πόρτα
και το παιδάκι της λέει:

-Είπε η μάνα σου πως είναι
βαριά άρρωστη και θα
πεθάνει.Γι αυτό θέλει να πας
γρήγορα στο σπίτι της.

-Πες της μάνας μου πως δεν
αδειάζω, απαντάει η
Χελώνα.Έχω ρούχα στην κοπάνα
και πλένω.

Γυρίζει το παιδάκι στη μάνα
της και της λέει πως δεν
αδειάζει να έρθει γιατί έχει
ρούχα στην κοπάνα και πλένει.

Η μάνα πικράθηκε πολύ με την
απάντηση της κόρης της και
την καταράστηκε λέγοντας:

-Να γυρίσει η κοπάνα και να
κάτσει στην πλάτη της για
πάντα!

-Πήγαινε, παιδί μου στο γιο
μου το Σκαντζόχοιρο Λέει,
τότε, η μάνα και πες του να

έρθει στο σπίτι να με δει γιατί
θα πεθάνω.

Πάει τότε το παιδί στο σπίτι
του Σκαντζόχοιρου και
φωνάζει:

Μπαρμπα-Σκαντζόχοιρε,
Μπαρμπα-Σκαντζόχοιρε!

Βγαίνει στην πόρτα ο
Σκαντζόχοιρος και του λέει το
παιδάκι:

-Είπε η μάνα σου πως είναι βαριά άρρωστη και θέλει να πας γρήγορα να σε δει γιατί θα πεθάνει.

-Δεν αδειάζω να πεις στη μάνα μου, απαντάει ο Σκαντζόχοιρος.

Περιφράζω το αμπέλι μου με
παλούκια.

Γυρίζει το παιδάκι και λέει στη
μάνα του πως δεν αδειάζει να
έρθει γιατί περιφράζει το
αμπέλι του με παλούκια.

Πικράθηκε η μάνα και με το γιο
της και τον καταράστηκε
λέγοντας:

-Να γυρίσουν τα παλούκια και
να μπουν στην πλάτη του!

Πήγαινε παιδάκι μου τώρα, στη
Θυγατέρα μου την Αράχνη και
πες αυτηνής να έρθει στο σπίτι.
Πάει το παιδάκι στο σπίτι της
Αράχνης και φωνάζει:

-Θεια-Αράχνη, Θεια-

Αράχνη!είπε η μάνα σου να
έρθεις γρήγορα στο σπίτι γιατί
είναι βαριά άρρωστη.

-Έχω διασίδι στον αργαλειό, να
πεις της μάνας μου και δεν
αδειάζω να έρθω, απαντάει
εκείνη.

Επιστρέφει το παιδί και λέει
στη μάνα της πως δεν αδειάζει

να έρθει να τη δει γιατί υφαίνει
στον αργαλειό.

Πικραμένη η μάνα της την
καταράστηκε λέγοντας:

-Να υφαίνει και να ξεϋφαίνει
και πανί ποτέ να μην έχει.

-Πήγαινε τώρα, παιδάκι μου, στη
Μέλισσα, το στερνοπαίδι μου,

που είναι και η τελευταία μου
ελπίδα.

Πηγαίνει το παιδί στο σπίτι της
Μέλισσας και φωνάζει:

-Θεια-Μέλισσα, Θεια-Μέλισσα!
είπε η μάνα σου να πας σπίτι της
γιατί είναι βαριά άρρωστη και
θέλει να σε δει.

Η Μέλισσα κείνη την ώρα ζύμωνε
στο σκαφίδι.

Μόλις ακούει από το στόμα του παιδιού την επιθυμία της μάνας της, αφήνει το ζύμωμα και με τα προζύμια στα χέρια τρέχει στο σπίτι

της μάνας της.

-Μανούλα μου γλυκιά της Λέει,
τι έχεις;

-Έφτασε το τέλος μου, Θυγατέρα
μου, απαντάει εκείνη.

Πριν πεθάνω όμως, σου δίνω μια
ευχή. Όπως τα χέρια σου τη

στιγμή αυτή είναι γεμάτα
προζύμια, έτσι να είναι πάντα
γεμάτα με το κερί, να το
παίρνουν οι άνθρωποι και να το
κάνουν κεράκια και λαμπάδες για
να τις ανάβουν στις
εκκλησιές. Τα γλυκά τα λόγια
σου να γίνονται μέλι και να
τρώει ο κόσμος όλος.

Κι από τότε η χελώνα
ζει με το καύκαλο στη ράχη

της... ..

ο σκαντζόχοιρος με τα αγκάθια

στο σώμα του.....

η αράχνη συνεχώς υφαίνει και
ξεϋφαίνει τον ιστό της.....

και η μέλισσα
φτιάχνοντας κεριά και μέλι.

Κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς
καλύτερα!

*«Ήμουνα κι εγώ εκεί μ' ένα
κόκκινο βρακί»*